

Bản Romance cho em

Điều đó đôi lúc khiến tôi xao nhãng đôi chút trong những bài guitar của mình. Nhưng tôi mặc kệ, mọi người vẫn ngồi nghe tôi đàn, em vẫn ngồi nghe tôi đàn. Và chẳng thể nhận ra, tôi xao nhãng là vì lúc nào tôi cũng nhìn em!

Hạ Thanh:

Chúng tôi yêu nhau được hai năm. Hai năm có lẽ dài mà có lẽ ngắn. Nhưng hai năm đủ để chúng tôi có với nhau biết bao nhiêu kỷ niệm. Một ngày, Phong rời bỏ tôi đi. Bỏ tôi lại phía sau với một lý do hết sức nhạt nhẽo và vô tình, rằng: “Anh nghĩ chúng ta cần thời gian để xem xét lại tình cảm”. Anh nói rồi đi thẳng ra cửa.

Lúc ấy, tôi không biết thời gian để xem xét là bao lâu? Nhưng tôi chắc chắn một điều, đó chỉ là một lý do để Phong muốn rời bỏ tôi mà đi. Tôi đã từng không tin vào một tình yêu bắt đầu bằng định mệnh. Nhưng từ khi Phong bước chân ra khỏi cuộc đời tôi, thì trong lòng tôi lại càng không tin vào sức mạnh của hai từ định mệnh nữa rồi. Cũng như niềm tin, rốt cục chỉ là ảo tưởng do lời hứa tạo thành.

Ba giờ sáng. Ngày thứ ba từ lúc chia tay. Việc đầu tiên tôi làm là đem tất cả những gì của Phong bỏ vào một chiếc hộp và giấu dưới gầm giường. Tôi ngồi đó suy nghĩ và bắt đầu khóc. Khóc cho đến tận sáng. Ngày nào cũng thế. Nhiều lúc tôi tự hỏi, Phong có trở về như đã hứa?

Hải Nguyên:

Tôi đàn guitar cho quán café này đã được ba tháng. Tôi biểu diễn vào tối những ngày thứ Bảy và Chủ Nhật. Những đêm tôi biểu diễn, hình như em vẫn ngồi ở chiếc bàn cạnh cửa sổ thì phải! Em có mái tóc dài, xoăn nhẹ màu hạt dẻ. Hôm ấy, em mặc bộ đầm Vintage. Và em có đôi mắt thật đẹp!

Đó là ấn tượng đầu tiên của tôi khi gặp em. Vẫn góc bán đó, vẫn khuôn mặt có đôi mắt buồn vô tận. Và một điều đặc biệt, lúc nào em cũng đi một

mình. “Tôi thích em !”. Điều đó được tôi xác định từ đó cho đến lúc này, khi đang ngồi nhìn em.

Lần đầu tiên, tôi xác nhận được rõ ràng tình cảm trong lòng mình. Tình yêu, đôi khi bắt đầu bằng những điều nhỏ nhặt mà người ta không để ý. Và trong cuộc đời, mỗi khi nghĩ về ai đó một cách vô tình hay cố ý, bạn cũng sẽ chỉ nhớ được điều làm bạn lưu luyến nhất. Như một sự thật không thể nào ngoài.

Điều đó đôi lúc khiến tôi xao nhãng đôi chút trong những bài guitar của mình. Nhưng tôi mặc kệ, mọi người vẫn ngồi nghe tôi đàn, em vẫn ngồi nghe tôi đàn. Và chẳng thể nhận ra, tôi xao nhãng là vì lúc nào tôi cũng nhìn em!

Hạ Thanh:

Một tuần sau khi chia tay Phong. Tôi hay một mình đến quán café ngày xưa mà tôi với Phong thường ghé. Tôi ngồi vào góc bàn mà hai năm trước, Phong ngỏ lời với tôi. Hai năm sau, quán vẫn cái không khí êm đềm như cũ. Chỉ còn tình yêu, đã không an yên trước mặt.

Tôi nhìn ra cửa sổ, phía xa xa là dòng người đang hối hả. Tôi ngồi lặng nghe tiếng guitar và ngại ngùng biết rằng cứ mỗi lần khẽ liếc mắt nhìn lên sân khấu là anh ấy lại nhìn tôi. Anh chàng đàn guitar đó ! Hình như là anh ấy mới trình diễn ở quán. Nhiều lúc, tôi lại lén lén nhìn anh ta thật kỹ mỗi khi anh ta không để ý.

Một anh chàng trắng trẻo, mang cặp kính cận dày cộp, có quả tóc mái ngố ngố và ánh nhìn thật trù mến...Nhiều lúc bước ra về, tiếng đàn của anh ta vẫn còn réo rắt theo từng bước chân tôi đi. Nhưng rồi, tôi lại chẳng thấy vui vì điều đó. Vì anh ta chỉ là một chàng trai tôi không quen biết. Và vì tôi không thể bắt đầu một tình yêu khác vì hình ảnh Phong vẫn còn loáng thoáng trong đầu.

Hải Nguyên:

Hôm ấy, tôi thấy em chẳng tập trung để nghe nhạc. Em không ngồi đến cuối

buổi như mọi khi. Giữa bản Romance tôi đang đánh. Em đứng lên và lững thững ra về. Hôm ấy, ngoài trời mưa rất to. Tôi gác vội cây đàn guitar lên kệ, tay với lấy cái ô. Xin phép vài câu với quản lý. Tiếng mọi người xì xầm chẳng hiểu chuyện gì. Anh quản lý tỏ vẻ khó chịu. Nhưng cũng miễn cưỡng chấp nhận.

Tôi mặc kệ! Liền vội chạy theo em. Tôi thấy mình thật ngốc, ngộ nhờ em chạy xe, em mang theo áo mưa. Nhưng tôi lại tự lừa mình vì tôi nghĩ sợ em đi một mình lại....bị cảm ! Cuối cùng thì tôi đã nói chuyện được với em. Em là sinh viên khoa Ngoại Ngữ. Tôi đi theo em suốt cơn mưa đêm hôm ấy. Cũng may là chẳng có cái áo mưa nào xen ngang cả.

Em trầm tính và có phần hơi ít nói. Lâu lâu, tôi lại nhìn lén vào đôi mắt em. Đôi mắt buồn như ẩn chứa nhiều điều khó tả. Có lẽ, là em muốn giữ kín một mình. Em buồn vì tình yêu chẳng? Bất giác, tôi muốn được hiểu những gì trong đôi mắt ấy. Và tôi muốn được ôm em lúc này.

Hạ Thanh :

Hai tháng.

Ba tháng.

Tôi đã chờ Phong trở về như đã hứa. Chờ Phong trở về để xem khoảng thời gian ấy đã thách thức tình cảm của tôi trong Phong như thế nào? Vài ngày sau, tôi nhận được email Phong gửi, Phong bảo anh vẫn chưa thể nào quên được người yêu cũ. Đó là lý do mà từng câu chữ trong email Phong luôn tỏ vẻ hối hận vì thời gian qua đã không tôn trọng tình cảm của tôi.

Phong bảo tôi hãy sống tốt. Cuộc sống của anh hiện tại vẫn tốt. Vẫn như cái cách Phong bước vào cuộc đời tôi. Rồi lại bước ra với một lý do thật cũ rích cùng những con chữ hối hận đến thừa! Tôi thấy mình thật ngốc! Sự tủi thân khiến nước mắt tôi trào ra. Tôi bỏ về khi bài guitar chưa dứt. Ra đến cửa, tôi thấy trời mưa rất to. Lại không mang theo ô để đi về.

Tôi đứng chần chừ ngoài cửa quán. “Để tôi đưa bạn về!” - một giọng trầm ấm

phía sau gáy. Tôi quay sang. Thì ra là anh chàng guitar trong quán. Anh chìa về phía tôi cái ô màu nâu đất. Không quên nở một nụ cười. Nhìn ra ngoài trời đang mưa rất lớn. Không hiểu sao tôi lại đồng ý đi chung ô với người lạ... Chúng tôi thả bộ về nhà, một khoảng khá xa.

Mưa bắt đầu đã ngớt, tiếng xó xào xạc cả một đoạn đường. Từ hôm ấy, chúng tôi trở thành bạn. Anh chàng ấy tên Hải Nguyên, hơn tôi một tuổi. Là sinh viên Nhạc Viện. Lần đầu tiên, tôi đi cùng một người lạ thế này...Tôi nhớ mình chưa kịp cảm ơn Nguyên về chuyện hôm trước. Về đến nhà thì cậu ấy dúi vào tay tôi số điện thoại rồi khuất bóng sau ánh đèn.

Tối. Tôi nhắn tin hẹn Nguyên đến quán vào sáng hôm sau.

“Một ly capuchino không đường nhé?” – Nguyên xuất hiện mặt tôi, tám giờ sáng, cười.

Tôi cũng cười.

“Cảm ơn anh vì chuyện hôm trước”.

Anh tỏ vẻ ái ngại. Chỉ cười.

“Chuyện nhỏ! Không có gì!”.

“Sao hôm ấy, anh lại đi theo tôi?” – Tôi nhìn xuống tách capuchino nghi ngút khói. Bất giác hỏi người lạ một câu hơi...ngớ ngẩn.

Hải Nguyên:

Em hỏi tôi. Câu hỏi làm tôi hơi bất ngờ. Tôi cũng không biết giải thích cho em biết vì sao mình lại đuổi theo em. Lại đi với em khi tôi và em chẳng quen biết nhau lúc đầu. Tôi đánh liều giải thích một lý do cũng có phần...ngờ ngẩn không kém.

“Tôi ...tôi nghĩ là em có thể đi lạc.” – Tôi lóng ngóng.

Em cười. Tôi thấy câu trả lời của mình đúng là...ngốc thật! Một kiểu làm

quen con gái thật vụng về. Nhìn nụ cười ấy của em, tôi muốn mình lúc nào cũng được ngốc như thế. Có lẽ là em đang thất tình. Tự nhiên tôi nghĩ mình cũng thế. Trong tiếng nhạc du dương, em tâm sự mình là một người lúc nào cũng thấy đơn độc.

Một ngày tình cờ, em nhận ra bản thân có tình cảm với ai đấy. Giống như một thứ ảo tưởng khi em quen người đó. Cũng hẹn hò, đưa đón, cười đùa, đợi chờ rồi đau khổ. Cho đến ngày ảo tưởng ấy trong lòng bỏ em ra đi. Em nói em đã xây dựng quá nhiều ảo tưởng cho mối quan hệ giữa hai người.

“Em có muốn đi biển không?”.

“Bây giờ?” - Em nhìn tôi. Một giây. Hai giây. Ba giây. Em gât đầu.

Hạ Thanh:

“Anh có từng buồn như Thanh không?”

“Đã từng...Em vẫn còn buồn à?”

“Ừ. Vì tất cả ảo tưởng về một tình yêu đã vỡ.”

“Nó như thế nào?”

“Thật ra, nó đơn giản lắm. Về những thứ trong tình yêu đơn giản. Một người có thể cùng ta chống lại cả thế giới. Sự bình yên và vững chãi của họ như một bức tường dài...Mọi thứ sẽ tồn tại mãi mãi. Cho đến cuối cùng, nó chỉ là ảo tưởng được tạo ra từ những lời hứa.”.

Anh ấy im lặng. Tôi ngắm nhìn biển thật kĩ. Cái chờ đợi trong tôi thật mỏng manh và bé nhỏ. Ngồi cạnh Nguyên, đôi lúc tôi muốn tựa đầu vào đôi vai ấy. Như một sự chia sẻ. Nhưng không dám. Biển chiều dần trở nên yên ả và kéo lại những trái tim thổn thức muốn gần nhau hơn....

Một buổi chiều chậm rãi. Mùa thu lạnh lẽ. Phong lại trở về như đã hứa. Tay trong tay với người yêu cũ. Vô tình chúng tôi gặp nhau trước cửa một siêu thị. Tôi nhìn anh cười và lặng lẽ bước đi.

Hải Nguyên:

Tối. Em nhận tin hẹn tôi ở tầng thượng chung cư nơi em đang ở. Tôi ừ hử. Chín giờ tối. “Vang đỏ nhé !”. Em nói rồi chỉ tôi ngồi trên một bọc gỗ trắng khá rộng được xây cao như cái phản rộng nhìn ra cả bầu trời đêm đầy sao lấp lánh. Một lúc sau, trên tay em là một chai vang đỏ. Bảo hôm nay nhất định phải uống để cảm ơn tôi vì đợt ra Vũng Tàu.

Chúng tôi ngồi cạnh nhau, để thời gian mặc nhiên đi qua. Em bảo tôi đàn cho em nghe bản Romance mà em thích nhất. Em cười. Em hát. Em khóc. Em lại cười. Em dựa đầu vào vai tôi. Mùi hương quyến vào từng lọn tóc. Giống như thể hôm nay là ngày em muốn mọi thứ phải cảm thấy dễ chịu như một sự bình yên đã qua.

Tôi lặng lẽ ngắm nhìn phút yếu lòng của một người con gái, đẹp và mỏng manh như thủy tinh trong suốt. Tôi không hỏi han, chỉ để em tựa đầu vào vai tôi như một niềm an ủi. Chúng tôi cứ im lặng như thế. Tôi khẽ khàng đặt tay mình lên tay. Gió phàn phật, hất tung mái tóc em cuốn mùi hương ấy vào khoảng không tối thẫm. Lần đầu tiên, tôi nhìn em thật kỹ...

Và như thế tôi và em hôn nhau.

Hạ Thanh:

Tôi không hiểu vì sao mình lại để mặc cho cảm xúc của mình va đập vào anh ấy. Tôi cũng không hiểu vì sao mình lại hôn anh ta. Chỉ duy nhất một điều tôi biết được, là tình yêu của tôi dành cho Phong, giờ như đám bong bóng xà phong bị gió hất tung lên không trung, va đập vào nhau rồi tan biến. Một cảm giác an yên trong lòng.

Tôi chẳng dám khẳng định mối quan hệ sắp tới với người con trai đang ngồi kế bên tôi sẽ thế nào? Có thể được mà cũng có thể không.

Nhưng hơn hết, lúc này tôi lại tin vào định mệnh.

Và tình yêu, sẽ có cách bắt đầu của riêng nó!